

De Kleine Aankomst op het Kerstfeest,
een Kerstgeschenkje
voor
KINDEREN door
J.P. VAN DER MAAS.

De kleine Adolf op het Kerstfeest

Een Kerstgeschenkje voor kinderen

DOOR

J. P. VAN DER MAAS Jr.

~~~~~  
DERDE DRUK  
~~~~~

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

Het was een koude, gure Kerstdag. Met zijn bijbeltje onder den arm wandelde de kleine Adolf naast zijn vader door de straten om naar de kerk te gaan. De sneeuw woei hem in het aangezicht, zoodat hij bijna niet zien kon, en zijne handen waren verkleumd van de koude.

„Lieve vader,” sprak hij, „waarom gaan er toch zoovele menschen naar de kerk, nu het zoo sneeuwt en zoo koud is. Tehuis blijven was toch veel prettiger?”

„Ja, mijn lieve Adolf, een bepaald antwoord kan ik u daarop niet geven. Hoe weet ik, wat die menschen daartoe beweegt; hoe weet ik, wat er in hun hart omgaat; ieder zal dat voor zich zelve het best weten. Vraag eens

aan u zelve: waarom ga *ik* naar de kerk? Waarom verlaat *ik* mijn verwarmd vertrek, en wandel langs de besneeuwde straten? Wat is *mijn* doel? Zoudt gij niet liever tehuis gebleven zijn?"

Adolf zweeg, want hij gevoelde, dat hij, nu het zoo koud was, ronduit gesproken, liever tehuis was gebleven, en alleen uit gehoorzaamheid met zijn vader meeinging.

„Lieve Adolf,” hernam zijn vader, „gij weet dat het heden Kerstdag is, de dag waarop de Christenen de geboorte van den dierbaren Zaligmaker vieren; nu is het immers betamelijk, dat zij dien dag herdenken. Als vader, moeder, of iemand uwer betrekkingen verjaart, denkt gij daar immers ook aan, en zouden wij dan aan Hem niet denken, die zijn Hemeltroon verliet en mensch werd? O, de geboorte des Heeren is van groote beteekenis.”

Zoo sprekende waren zij aan de kerkdeur gekomen en traden binnen. De liefelijke tonen van het orgel deden zich hooren, en indrukwekkend was het, toen de gemeente zong:
Ps. 98 : 2:

Hij heeft gedacht aan zijn genade,
 Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt;
 Dit slaan al 's aardrijks einden gade,
 Nu onze God zijn heil ons schenkt.
 Juich dan den Heer' met blijde galmen,
 Gij gansche wereld, juich van vreugd;
 Zing vroolijk in verheven psalmen,
 Het heil, dat d' aard in 't rond verheugt.

Met blijkbare aandoening luisterde Adolf naar de woorden van den leeraar, die de geboorte des Heeren verkondigde, en ten laatste den menschen afvroeg: „Is die Christus, welke u heden wederom verkondigd is, in uw hart geboren?” Hoewel Adolf niet recht begreep wat dit beteekende, rolde toch een traan langs zijne wangen, want die vraag „is Christus in uw hart geboren?” had een diepen indruk op hem gemaakt.

Hij kwam met vader tehuis en was stiller dan gewoonlijk. Eenige oogenblikken daarna ging hij met zijne makkertjes naar de Zondags-school, dacht onderweg na over hetgeen hij in de kerk gehoord had, en bleef peinzend zitten, totdat de onderwijzer ook dezelfde vraag

van den dominee tot de kinderen richtte: „Is de Heere in uw hart geboren?” Toen barstte Adolf in tranen uit; hij kon zich niet langer inhouden. De onderwijzer vroeg hem naar de oorzaak zijner droefheid, en Adolf vertelde hem, dat hij dikwerf over den Heere had hooren spreken, maar niet kon begrijpen, hoe Hij in een hart kon geboren worden; dat het hem zoo trof dat op dezen dag zoowel in de kerk als nu hier op school, die vraag tot hem gericht scheen te zijn, en dat hij tevens nog zoo verdrietig was.

De onderwijzer sprak hem aan en zeide: „Lieve jongen, begrijpen kan ik het ook niet, maar het wel gelooven, dat de God van hemel en aarde intrek wil nemen in een zondig en goddeloos hart; en wanneer gij niet kunt gelooven, dan moet gij den Heere bidden.

Gij hebt de geschiedenis van 's Heeren geboorte hooren vertellen, nietwaar? Gij kunt haar nalezen, als ge tehuis komt, in Lukas 2 vers 1 tot 20; gij moet acht geven op de groote goedheid des Heeren, dat Hij voor

zondige menschen en kinderen in de wereld wilde komen en mensch worden. De menschwording is een wonder, dat wij nooit zullen begrijpen.

Ja, de Heere werd een kind, omdat Hij kinderen wil zaligmaken; want gij weet, dat kinderen reeds zondig geboren worden; die zonde wordt erfzonde genoemd; ach! bij die zonde doen zij gedurig kwaad, en dat kwaad wordt dadelijke zonde genoemd.

Nu kan geen kind, dat in de zonde blijft, naar den hemel gaan; ook kan hij, al leeft hij nog zoo braaf, al is hij nog zoo gehoorzaam, al gaat hij naar school en doet daar alles wat hem de meester gebiedt, de zonde niet uitwissen.

Daartoe kwam de Heiland: Hij heeft de zonde op zich genomen van allen die hij liefheeft, van allen die in Hem gelooven. Hij vernieuwt door den Heiligen Geest hun hart, laat kinderen zien, dat al hun beste voornemens om zich zelve beter te maken niets baten, maar dat zij op Hem moeten vertrouwen, en zich geheel aan Hem moeten overgeven; dat is hetzelfde als

hetgeen men wel eens uitdrukt met te zeggen : „de Heere is in mijn hart geboren.”

O, dan beginnen wij de zonde te haten en geheel anders te leven; onze gebeden zijn dan : „Heere! bekeer mij,” — „schenk mij een nieuw hart,” — „maak mij een goed kind, opdat ik tot uwe eer mag leven, en zoo gehoorzaam zijn als Gij geweest zijt aan uwe ouders.”

Adolf begreep nu eenigszins wat het beteekent: „Jezus is in mijn hart geboren!” maar vroeg den onderwijzer, of de Heere werkelijk op aarde was gekomen, om kinderen zalig te maken en hun hart te vernieuwen, en op welke wijze hij dat weten kon.

„Lieve jongen!” antwoordde de onderwijzer, „hebt gij niet menigmaal gehoord en gelezen, dat de dierbare Heiland, toen hij nog op aarde wandelde, zelf gezegd heeft: „Laat de kinderen tot mij komen?” Gij moogt dus tot Hem komen, want Hij roept u en alle kinderen, die onder het Evangelie leven, en die blijde boodschap hooren, in onderscheiding van zoovele duizenden Heidenkinderen. Hij wil, dat gij zult bedenken, waarom Hij geboren is, namelijk, dat Hij door

mensch te worden en te lijden en te sterven, menschen met God verzoend heeft; want zullen wij in den Hemel komen, dan moeten wij zonder zonde zijn; God kan niet met de zonde gemeenschap hebben.

De Zaligmaker verlost van de zonde en verzoent daardoor den mensch met God. Wij kunnen dat nooit uit ons zelve doen, dat is onmogelijk, en bijgevolg zouden wij allen verloren gaan, indien de Heiland zich niet over menschen en kinderen had ontfermd; daarom zongen de Engelen in de velden van Efrata: „in de menschen een welbehagen!” Ja, „alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe,” zegt Joh. 3 : 16.

Wilt gij weten, op welke wijze de geboorte des Heeren u tot nut kan zijn, vergenoeg u dan niet alleen met naar de kerk of de Zondags-school te gaan, maar val op de knieën; bid en geloof het woord van God, dan zal het Kerstfeest voor u een heerlijk feest zijn, en het zal

bewaarheid worden, dat Hij in uw hart geboren is. Let eens op de volgende opmerkingen :

Is Jezus in uw hart geboren, dan krijgt gij lust om Gods woord te lezen; dan is dat boek u dierbaar boven alle andere boeken en gij verlangt om daaruit, hetzij in huis of op school, te hooren vertellen.

Is Jezus in uw hart geboren, dan gevoelt gij, dat de zonde u voor eeuwig uit den Hemel houdt; maar dat Hij gekomen is om ook uwe zonden weg te nemen, en o! dan eerst is een kind gelukkig, als hij in den Heere Jezus zijn Zaligmaker heeft gevonden.

Is Jezus in uw hart geboren, dan gevoelt gij een afkeer van klikken, onwaarheid spreken, snoepen en schreeuwen en tieren; dan hebt gij niet alleen vader, moeder, meester en allen die u weldoen, lief, maar zelfs die kinderen die u plagen of bespotten; gij wordt niet boos bij elke gelegenheid; maar als niemand u ziet, neemt gij de toevlucht tot Hem, en bidt, dat gij toch geen wraak moogt nemen.

Is Jezus in uw hart geboren, dan is het uw verlangen om meer van dien dierbaren Kinder-

vriend te hooren; en al ziet vader of moeder u niet, gij zoekt de eenzame plaatsjes op, en valt op de knieën, deelt al uwe begeerten den Heere mede, die altijd en alles hoort.

Is Jezus in uw hart geboren, dan bidt ge veel om van de zonden bevrijd te worden, omdat gij door de zonde Hem zoudt bedroeven: ja, dan schreit gij wel eens tranen, dat gij nog zoo ondeugend zijt, maar bidt tevens, dat ge kracht moogt ontvangen om tot 's Heeren eer te leven.

Is Jezus in uw hart geboren, dan spreekt ge liefst met kinderen, die van Hem spreken, en vermaant hen die dat niet doen.

Is Jezus in uw hart geboren, dan is het Kerstfeest een ware vreugdedag voor u, veel meer dan het Nicolaasfeest, dat eenige dagen geleden herdacht werd. Wel hebt ge toen lekkers, mooie boekjes en misschien mooi speelgoed gekregen, maar wat beteekent dat alles, bij hetgeen de Heer aan kinderen schenken wil — zich zelve.

Is Jezus in uw hart geboren, dan vertrouwt ge niet op uzelf, maar bidt dat de Heilige

Geest u leere, onderwijze, ontdekke en besture.”

Zoo sprak de onderwijzer en verzocht den kinderen daarop te zingen op de wijze van Ps. 42:

Lieve Jezus! hoor mijn bede,
 Schenk uw Heil'gen Geest aan mij;
 Geef mij waren zielevrede,
 Maak mijn hart van zonde vrij,
 Laat mijn leven u ter eer,
 U gewijd zijn, Hemelheer!
 Doe mij vroeg die heilstem hooren:
 „Ik ben ook voor u geboren!”

Vader, moeder min ik teeder,
 Broeders, zusters acht ik hoog,
 Maar Gij ziet op kind'ren neder
 Met een lieflijk, God'lijk oog,
 O, wie peilt die liefde Heer!
 Niemand mint als gij zoo teêr.
 'k Moet U boven alles schatten,
 Leer mij, Heer! dit recht bevatten.

Duurzaam is toch niets op aarde,
 Want de wereld gaat voorbij.
 Wat zij aanbiedt heeft geen waarde,
 Niets is eeuwig, Heer, dan Gij!

Maak mij los van 't aardsche goed,
 Wasch mij in U dierbaar bloed.
 U te dienen, U te vreezen,
 Heer! laat dat mijn keuze wezen.

Hierop sprak de onderwijzer de kinderen aan:

„Het is heden een dag van vreugde, een dag van blijdschap voor de geheele christenheid; doch hoevele menschen verstaan dit niet: „Jezus is geboren!” Ook kinderen hebben reden om verheugd te zijn, want zij genieten het voorrecht, van den dierbaren Kindervriend te hooren spreken. O, hoe blijde zijt ge, als gij iets van vader of moeder ten geschenke ontvangt, maar die gift, aan zondaren geschonken, is van een oneindige waarde.

Hoort! hoe de Engelen zingen, ziet! hoe de herders hunne kudde verlaten om het pasgeboren kindje te begroeten. Kinderen! laat de herders ons ten voorbeeld zijn: o, dat wij alles verlaten en Jezus zoeken — en zoolang zoeken, totdat wij Hem gevonden hebben. Er staat geschreven: „Die zoekt, die vindt.” Verlieten de herders hunne kudde — wij moeten spel en vermaak, ja alles voor Jezus verlaten en Hem

aanbidden. Ja, Hem aanbidden, want Hij is niet alleen een kind, een mensch geworden, maar Hij is ook waarlijk God — God geopenbaard in het vleesch. Ons verstand staat hier stil; begrijpen kunnen we dat groote wonder niet, o, dat we het gelooven! Dat schenke Hij u, kinderen, uit genade. Zingen wij nu met elkander:

KINDERBEDE OP HET KERSTFEEST.

Wijze: Daar ruischt een toon enz. of Ps. 100.

Daal in ons kinderharte, Heer!
 Zie op ons in ontferming neer,
 Gij, die toch kind'ren zoo bemint
 En hun wilt zijn tot Heer en vriend.

Hoe lieflijk klonk in Efrata,
 Het heerlijk heilwoord van *gená*.
 En zongen Eng'len daar een lied,
 O Heer, vergeet ook ons dan niet.

Dat welbehagen Heer en God,
 Zij ons en veler kind'ren lot,
 Uw geest herscheppe ons jong gemoed,
 Verlos ons door uw dierbaar bloed.

O Heiland, sla uw god'lijk oog
 Van uit des Hemels wolkenboog,
 Op kind'ren, die Gij kent en ziet;
 Onthoud ons uwe liefde niet.

Ja, blijde Kerstdag, wees gegroet!
 Beziel ons met uw liefdegloed
 O Zoon, die mensch geworden zijt,
 Waarin zich 't kinderhart verblijdt.

Ligt Gij daar in de kribbe neêr
 Gij, aller Eng'len Vorst en Heer,
 Doe, doe ons hooren uwe stem,
 Gelijk weleer in Bethlehem.

Zijt Gij geboren, ook voor mij?
 Dan ben ik gansch van zonde vrij,
 Dan juich ik de Eng'len vroolijk na:
 „Aan kind'ren ook schenkt God genâ.”

Toen Adolf tehuis kwam, was het alsof alles nieuw voor hem was geworden; de kamer, het huisraad, alles scheen hem veel schooner dan te voren. En weet gij wel, kinderen! wat daarvan de reden was? Hij had in waarheid den Zaligmaker gevonden. De lieve Heiland was in zijn hart geboren. Hij zocht in de stille

eenzaamheid zijn hart lucht te geven, doch moest het ook aan zijn ouders en bekenden verkondigen, het groote geluk, dat hem was te beurt gevallen. O! Adolf was zoo gelukkig. Geen koning was rijker dan hij.

Gij die dit boekje leest, zijt gij ook zoo gelukkig? Wanneer uw koud, bevrozen hart verwarmd wordt door de koesterende liefde des Heeren, dan zal het smelten, evenals het ijs en de sneeuw voor de stralen der zon.

Kinderen! bidt, o bidt dat de Heere u op dit Kerstfeest een nieuw hart schenke, evenals de kleine Adolf ontving, opdat gij ook kunt zeggen: „DE ZALIGMAKER IS VOOR MIJ GEBOREN!”
